

Istent dicsérjük mindennap,
neved magasztaljuk örökké.
Zsolt 44,9

Evangelikus Hírlevél 2010. Húsvét

Hála

Pár nappal ezelőtt, amikor a borút, a felhőket áttörte a nap, János evangéliuma 6. fejezetét olvastam.

Úgy tetszett, hogy nem csak a borún sütött át a nap, hanem az olvasott betűkön is.

Az Úr Jézus, Isten Szent Fia őszinte, igaz tisztelettel tekintett az Atyára. Ő maga is Isten – emberben testet öltött Fiú Isten lévén –, végtelen hatalma volt, de nem tulajdonította magának, hanem megbízásként az Atya tetszését keresve használta.

A fejezetben az ötezer ember megvendégeléséről olvastam és megakadt a szemem a 11. versben leírt első mozdulatán: „Vette a kenyereket, hálát adott és szétosztotta...”

Miért adott hálát? Az öt árpakenyérért? Hisz az talán még 1 kg kenyérrel sem azonos mennyiség!?

Nem csaphatta volna össze a két tenyerét, hogy ezáltal potygyanjon elébe ötezer férfi és a velük lévő családtagok részére elegendő kenyér és hal?

Nem tette! A keveset szaporította meg. Itt nem varázslatos esemény történt, hanem Isten figyelmes, tapintatos törődése, s ennek felismertetése a későbbi nemzedékekben.

Az Úr ugyanis nem legyint a kicsi hitre, „pislogó gyertyabélre”, hanem kész arra, hogy megszorítsa a keveset. Emlékezz! „Ne feledd, hogy mennyi jót tett veled!” (Zsolt: 103)

A mostani sok „nincs”, sok teher, mindenféle nyomorúság, ami ránk szakad, nem az Ő elfordulása, hanem a mi magatartásunk következménye.

Az Úr Jézus helyettünk való szenvedését, halálát és feltámasztását, a múlt történelmi eseményeinek tartjuk, pedig Ő él! Földi életében mindig hálát adott az Atyának, hogy egységben lehet Vele. Nem tett semmit önkényesen, s amit tett, mindent értünk cselekedett.

Mégis kihagyjuk Őt a terveinkből, a napi élet- és munkabeosztásainkból. Elfelejtjük, hogy „Az Isten Lélek” (Ján: 4,24) Az ember a saját lelkében, munkában, közlekedésben, családban, betegágyon s mindenütt szabadon beszélhet az Úrral, aki egyformán felhozza napját a jókra, gonoszokra. Ő nem személyválogató. Mindenkinek Ő adott életet és Neki kell elszámolnunk is.

Ha nem tudsz hinni, kérd Őt, hogy adjon hitet és ad neked. És a kicsi hittel fordulj Hozzá ismét, hogy többet is kaphass. Megadja neked. A szívedben pedig felragyog a világosság, átragyog a borún, megízlelheted Isten békességét és a hála boldoggá tesz, megnyugtat akkor is, ha utad borítja felhőnek árnya, s Uradnak céljait még nem értheted, mégis bizonyos leszel abban, hogy Krisztusnak kegyelme elég neked!

Klucsik Jánosné (Vera néni)

(Az utolsó sorok az EKE Énekeskönyvben található 176. sz. éneken vannak.)

Lelkeszi Munkaterv 2010-re

Jézus mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.” János 14,1.

Ne nyugtalankodjék? Hiszen nem vagyunk nyugtalanok! Minden rendben! Vannak itt-ott dolgok, melyeket meg kell oldanunk, túl kell lendülnünk rajtuk, de minden alapvetően rendben van. Jézus azonban nem véletlenül fogalmaz így a tanítványoknak. A helyzet, amiben vannak, még nem is világos előttük. Jézus elmegy, hogy legyen hová menniük. És maga helyett Vigasztalót küld. De Jézus szava, hogy távol lesz tőlük, elképzelhetetlen. Tőlünk mindig is távol volt. Testben. Mi ehhez vagyunk szokva, hogy hitben járunk és nem látásban. Mi tudjuk, hogy idő kell, mire jól meg tudjuk formálni a szavakat, hogy miért is kell imádkoznunk. Nekünk idő kell, mire rájövünk, milyen úton is akar vezetni minket a Mesterünk.

Időre van szükségünk, mire leszállunk a magas lóról és megalázkodunk végre. Időre van szükségünk, mire ráébredünk, hogy a hogyan is fontos kérdés. Amikor azonban azonnali visszajelzéseket kapunk, megijedünk, leblokkolunk és ami a legmegdöbbentőbb: rossz következtetéseket vonunk le. Hitünkről, alkalmasságunkról, elhívásunkról, mindenről. Ezért vagyunk nyugtalanok és éppen ezért mondja Jézus a mai tanítványainak: Higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Ebben a megvilágításban látva a 2010-es esztendőt két igazán fontos dolgot látok. Egyik, hogy részben a Bibliaiskola miatt, részben a DTC és a nagyifi erőfeszítései miatt komoly szolgálók lesznek a gyülekezetben, akik munkára, megbízatásra várnak. Olyanok, akik a magánéletben is túllépnek azon, hogy őszinteségükkel, törekenységükkel teszek bizonyosságot a Megváltóról, hanem példák lesznek. Követendő példák. Mert kiábrázolódik rajtuk a Krisztus. Így lesznek kipróbáltak és vezetők. Jézus vezeti őket, mert ők hisznek és követik őt. A másik pedig, hogy mindazt az áldást, amit kaptunk, nem saját

magukra és nem mint közösségre pazaroljuk – mert akkor még vagy 5 igazán fontos HCS, kör, klub, alkalom fog szerveződni, hanem a meglévők szeretetükkel és Jézus-ismeretükkel másokat is ide fognak vonzani. Mert a dolgoknak működniük kell. A megújulás nem azt jelenti, hogy egészen újat kezdünk, hanem a régi megtelik újra tartalommal. Ne nyugtalankodjunk! Higgyünk! Most a hűség, a kitartás, a megszilárdulás ideje jön.

Jézus szava szerint ennek az év igéjének a folytatása az, amikor tudatja velünk, hogy ő az út, az igazság és az élet. Mi kell még? Ja, a Szentlélek? Jön ő is, ne nyugtalankodjatok! Ígéretünk van rá!

Nagyné Kántor Éva: Bevonulás Jeruzsálembe

**Johannes Hermann:
Jézus Krisztus keserves szenvedésének oka**

Te, drága Jézus, mi történt téveled,
Hogy oly keményen sújt a zord ítélet?
A szörnyű vétket el mivel követted?
Mi volt a tetted?

Megostoroznak, tövessel csúfolnak,
Arcodba vágnak, gúnyolódva szólnak,
Epét ecettel kínálgatni mernek,
Keresztre vernek.

Mondd, ennyi kínnak mi az eredetje?
Jaj, vétkeimmal vertelek keresztre!
Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam,
Fejedre hoztam.

S mily büntetés, mit a világ reád mért?
A jó nyájőrző szenved a juháért
a bűnért melyet szolgák elkövettek,
Az Úr fizet meg.

Meghal a jó, ki hűség volt, s alázat,
Az él, ki Isten bántására lázadt
A vétkes ember sértetlen, s bilincsben
Ott áll az Isten.

Ó, mérhetetlen szeretete, csodás hit,
Amely a kínok zord útjára rávitt!
Én vigadozva élek, és örömben,
Te kín-özönben.

Ó, nagy Királyom, minden kor Királya,
Hűségedet hogy hirdethesse hála?
Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat:
Néked mit adhat?

Ha trónusoknál, Jézusom, vezérem,
Fejem ragyogva fürdik majd a fényben:
Énekelek, hol szentül zeng az ének,
Dicsérve Téged.

Fordította: Áprily Lajos

Bemutatkozik gyülekezetünk

Még a mennyezet is leesett

2010. február 19-21. Magtálalkozó Révfülöpön.

Az idei magtálalkozót ismét a Balaton északi partján tartottuk. Mindenki hivatalos volt rá, aki részt vett 2009-ben a gyülekezet életében. Én egyik lelki testvéremmel érkeztem pénteken este szörnyű időjárási viszonyok között. Lehet, hogy „valakinek” nem okozott túl nagy örömet, hogy mégis csak szerencsésen megérkeztünk. Egy kis ünnepséggel a közepebe csöppentünk bele. A Zsuzsannákat ünnepelték primulákkal és elmondhatatlanul finom trüffelrel. Vacsora után a mag azonnal munkához látott a gömöri maggal (2 fő + lelkész) együtt, meghallgattuk egymás éwertékeléseit. Kinek, mi volt a legnagyobb öröme és természetesen a bánata a gyülekezeti életben. Sok-sok gondolattal térünk nyugovóra. Másnap a jövőt beszélgettük végig, ki hogyan gondolja, mit hogyan változtatna meg. A délután szabad program volt. Az idő szörnyűsége miatt csak egy rövid sétára mentünk el a Balaton partjára.

A hétvége nagyon jól sikerült, rengeteget beszélgettünk, és nevetgélünk. A találkozó végére a sok nevetéstől még a mennyezet is leesett.

egy résztvevő

„Ha a búzaszem nem esik a földbe...” – pillanatképek az idei MAG-gyűlésről

Idén február 19. és 21. között tartott gyűlést a gyülekezet vezetősége Révfülöpön, hogy kiértékelje és megvitassa a 2009-ben történeteket. A péntek esti megérkezés után a program szerint a 2009-es év lelki kiértékelése következett abból a szempontból, hogy ki-kik személy szerint milyen áldásokat és kudarcokat élt meg a maga szolgálati területén az elmúlt esztendőben. Ennek keretében nagyon komoly, olykor megdöbbentő, elgondolkodásra

készítő, imádságra sarkalló bizonyágtételek és bűnvallások hangzottak el. Gyülekezetünk felügyelője a saját szolgálati munkájában megtapasztalt áldások és örömök említése mellett kendőzetlenül beszélt a szolgálattelvőt érő lelki megfáradásról, megfásulásról. Szavai ráirányítják a figyelmet Jézus egyértelmű üzenetére:

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

A gyülekezet lelkipásztora bűnvallásnak beillő felszólalásában felhívta a jelenlévők figyelmét arra, hogy „annyi sok felesleges baromság van”, melyek a szolgálatot végző figyelmét elterelik a lényegről és végső soron leterelik arról az útról, amelyen járnia kellene. Sátáni csapda ez – folytatta Endreffy Géza –, hiszen a szolgáló küldetését csak az ige által kijelölt úton haladva tudja beteljesíteni, ha erről letérítik, akkor könnyen elfárad, meghidegül benne a Jézustól kapott szeretet – mondhatni elfogy az üzemanyag –, mely elengedhetetlen feltétele annak, hogy futását elvégezze, a hitet megtartsa.

Izgalmakat és tanulságokat hozott a szombati „kerekasztal”. Az ülészak három fő részre tagolódott:

1. A gyülekezetünkben az elmúlt időszakban végbement folyamatok és változások, a gyülekezet különböző szolgáló csoportjainak előadásában.
2. Vetítettképes előadás, melynek során Garádi Péter felügyelő felvázolt és megvitatásra bocsátott egy jövőbeni lehetséges állapotot, amikor a gyülekezet jelenlegi lelkipásztorát egy bizonyos időre nélkülözni fogja.
3. A szolgáló csoportok munkamegbeszélései; feladatok megvitatása, jövőkép kialakítása.

Az első részben a jelenlévők egyöntetűen örvendetesnek találták, hogy az elmúlt évben a gyülekezeten belül három új kör jött létre: Baba-Mama kör; FIFEK (Fiatal Felnőttek Köre; „Guruló tanítványok” köre (értsd alatta azon férfiak körét, akik a motorozás szenvedélyének hódolva, életük nagy kérdéseire szenvedélyesen keresik Jézus szavaiban a választ). Vita bontakozott ki ugyanakkor a Zákeus kör kapcsán. Az utóbbi időben a kör látogatottsága erősen visszaesett, ami úgy tűnik abból is fakad, hogy az előző évekhez ké-

pest mostanában a kör szerepe, célja nincs elég jól meghatározva. Többen azon véleményüknek adtak hangot, hogy a számos gyülekezeti alkalom mellett a Zákeusra már nincsen szükség, míg voltak, akik védelmükbe vették és kijelentették, hogy imádkozva, együtt gondolkodva igenis újraéleszthető a kör. Adja Isten, hogy erőfeszítéseiket siker koronázza!

Régóta feszültség húzódik a gyülekezeti éneklés-dicsőítés kérdése körül. A helyzet nem egyszerű, emberileg talán nem is oldható meg. Évek óta áldások közepette és általános rokonszenvtől kísérve végzi szolgálatát az énekkar Kecskés Balázs és Ági vezetésével. A gyülekezet számára lassan világossá vált, hogy ez nem is egyszerűen egy énekkar, hanem sokkal inkább egy énekkör, amely az évek alatt valódi lelki- és imaközösséggé vált. Az énekkar/kör vezetése elhivatott, profi komolyzenészekből áll, akik határozott elképzeléssel és véleménnyel rendelkeznek a gyülekezeti dicsőítést illetően. Zenei ízlésviláguktól – saját bevallásuk szerint – távol áll a könnyűzenei dicsőítés, ugyanakkor nem vonják kétségbe ennek létjogosultságát a gyülekezetben. Hogy mennyire helye van a könnyűzenének a dicsőítésben azt bebizonyította a horányi nyári tábor, ahol Völgyi Robi, Bakondi Gábor és Karsány Ferkó vezetésével csodálatos gyülekezeti dicsőítésekben vehettünk részt. A feszültség valahol ott húzódik, hogy Robiék véleménye szerint a jelenlegi istentiszteleti keretbe a rockos-gitáros dicsőítési forma nem fér bele. Továbbá úgy érzékelik, hogy az énekkar/kör szolgálatán kívül, a gyülekezet többsége részéről nincs fogadókészség a könnyűzenei dicsőítés iránt. Erre csak azt mondhatjuk, mindannyiunk vágya, hogy ez a vélemény megváltozzon, a falak leomoljanak, a vélt vagy valós ellenérzések pedig feloldódnak. Hisszük, hogy a gyülekezetben mindkét zenei formanyelvre szükség van, azok jól megférnek egymás mellett. Adja az Úr, hogy így legyen!

A gyülekezet vezetése lelki érettségről tett tanúbizonyságot, amikor a jövőbeni lehetséges lelkipásztor nélküli időszakot, és az ezzel kapcsolatos végső döntést Endreffy Gézával együtt az Úr kezébe helyezték. A jelenlévők egyöntetűen kifejezték, hogy támogatják a lelkészt döntésében.

A szolgáló csoportok munkamegbeszélései mindenképpen hasznosak voltak, sikerült kijelölni a feladatokat, melyekből van bőven. Újra csak felsőhajtottunk és megállapítottuk: „Az aratni való sok, de a munkás kevés.”

Ezért közösen kértük az aratás Urát, „hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” Akadt nézeteltérés az ifjúsági szekció megbeszélésén is, ahol az a döntés született, hogy szeptembertől három ifi kör biztosít majd alkalmakat. Lesz egy kis ifi, egy nagy ifi, illetve az utóbbi két körben szolgálók számára úgynevezett szolgálatra felkészítő, lelki feltöltődést, megerősödést biztosító training ifi. A feszültség abból adódott, hogy az ifis szolgáló csoport néhány tagja egyfajta előmegbeszélést folytatott az ifivel kapcsolatos tervekről, melyeken több tag nem vett részt. Ők sérelmezték, hogy előre, a megkérdezésük nélkül lett megfogalmazva az ifi átalakítására vonatkozó néhány irányelv. A tanulság az, hogy óvatosnak kell lennünk, és figyelniük kell egymásra, mivel a Sátán minden lehetőséget megragad arra, hogy megpróbálja szétzilálni a sorainkat.

A vasárnapi úrvacsorás istentisztelet – mint mindig – most is áldott lelki közösséget teremtett, méltó lezárása volt a kétnapos együttlétnek.

Zárásként, mintegy összegzésképpen kikívánkozik belőlem egy gondolat. A budaörsi szentek közössége, a szolgálók csapata komoly Krisztus-követő emberekből áll, akik szeretnék őszintén odaszánni magukat az Úr Jézus szolgálatára. Ez nem zárja ki azt, hogy gyakran önfejűek, makacsok és túlságosan érzékenyek vagyunk. A legmegdöbbentőbb az, hogy bár sokszor valóban igazunk van egymással szemben, ez az igazság nem visz előre, nem termékenyít meg, hanem éppen hogy konfliktusokat szül, melyek képesek szakadásokat támasztani közöttünk. Egyedül az ige igazsága termékenyít meg. Azt hiszem, hogy szolgáló közösségként az egyetlen esélyünk, hogy ehhez az igazsághoz mérjük oda az életünket. Nem véletlenül mondta a mi Urunk Jézus az ő tanítványainak: *„...ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal sokszoros termést hoz.”*

Ferkó Dániel

Interjú Bonnyai Eszterrel

– *Kedves Eszter! Az utóbbi időben, ez kb. 1 évet jelent, hűséges tagja és kedves jelensége lettél gyülekezetünknek. Honnan érkeztél? Milyen gyülekezeti háttér áll mögötted?*

– Épp a napokban számolgattam, lassan másfél éve járok a gyülekezetbe. Amúgy Békéscsabán nőttem fel és ott élek szüleimmel és három testvéremmel. A Békéscsabai Evangélikus Gyülekezetbe jártunk és járunk a családdal. Az ottani vasárnapi iskolában, ifiben nőttem fel.

– *Hogyan csöppentél éppen a budaörsi gyülekezetbe?*

– Ezen már sokat gondolkodtam, hogy miért pont ide kerültem és hogy miért maradtam itt. Amikor felkerültem Budapestre, éreztem, hogy szükségem van egy olyan helyre, ahova menekülhetek ebből a hatalmas városból. A Budapesten eltöltött első évem arról szólt, hogy ezt a helyet keresem. Családtagoktól, ismerősöktől hallottam a gyülekezetről. Amikor először jártam Budaörsön Istentiszteleten, tudtam, hogy megvan. Szeretnék többször is jönni! Hálás vagyok Istennek a gyülekezetért.

– *Örömmel vettük észre, hogy nemcsak az Istentiszteleteken és az Ifi alkalmain veszel részt, hanem a szolgálatba is beálltál. Pontosabban oszlopos tagja vagy Sajógömörben az ottani fiataloknak tartott Bibliaórák vezetőinek. Mi indított erre a szolgálatra? Mi a célod?*

– Kezdetben kíváncsiságból jártam ki Sajógömörbe. Megfogott a két gyülekezet kapcsolata, amilyen szeretettel, felelősséggel vannak egymás iránt. Tavaly májusban jártam először Gömörben, akkor a közös játékok levezetése volt a feladatom. Idén Horváth Ildikónak segíthettem és Krähling Annával tarthattam gyermek bibliaórákat. Ahogy teltek a hónapok, azt éreztem, hogy egyre közelebb érzem magamhoz a gömörieket. Szívesen vagyok közöttük. A gyerekek, akikkel foglalkozhattam, olyanok voltak, mintha sajátjaim lennének. A szívem csücske lett Sajógömör. Hogy mi indított erre a szolgálatra? Hiszem, hogy Isten. Én leginkább a fiatalokról tudok mesélni, mert köztük töltöttem a legtöbb időt. Azt biztosan állíthatom, hogy nagyon fogékonyak és érdeklődők. Hihetetlen sokat vál-

toztak a hónapok alatt. Én sajnos nem ismerem őket a kezdetektől fogva, de amit már én megéltem velük az is rengeteg élmény és pozitív változás. Korábban nem lehetett velünk pár mondatnál többet váltani. Ma már érdeklődően kérdeznek és több percet is kibírnak egy helyben. Szerintem a legfontosabb, hogy Krisztussal találkozzanak, mert ez tudja őket kiemelni, átformálni.

– *Szeretnék érdeklődni a családotról.*

– Szüleim ma már nyugdíjasok. Édesapám könyveléssel foglalkozott, anyukám pedig a divatszakmában dolgozott. A családban négyen vagyunk testvérek, én vagyok a második. Legkisebb testvérem – a húgom – kivételével mindannyian főiskolára járunk. Mindannyiunk számára a szülői ház a pihenés helye, ahova jó hazamenni a nyüzsgésből. Szüleimnek hálás vagyok a felnevelésünkért, testi és lelki terelgetésükért.

– *Kérlek mond el nekünk, hogy a hétköznapokban mivel foglalkozol!*

– A Pető Intézet harmadéves hallgatója vagyok. Ha végzek a főiskolán, akkor mozgássérült emberekkel fogok foglalkozni. Azt hiszem most mindenkit megnyertem, hogy is van erőm erre. De, le kell, hogy szögezzem, az erő és a lelkesedés (mert hála Istennek van) nem tőlem származik. Ezen kívül azt gondolom, hogy mindannyiunk munkája egyformán fontos a társadalom számára, és értékes Isten számára. Nem az a lényeg, hogy mit dolgozom, hanem hogy hogyan teszem azt.

– *Kedves Testvéreinktől, akikkel beszélgetést jegyzek, kérek egy szívének kedves vagy élete folyamát vezető igei szakaszt. Így most Tőled is kérünk egy, vagy több ilyet.*

– „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél hűsége.” Zsoltárok 91, 4

– *Köszönöm a beszélgetést! Köszönjük a szolgálatodat! Isten hozott a gyülekezetünkben és kívánjuk, hogy mindannyiunk számára még sok áldásokban gazdag évet töltsél itt, a gyülekezetünkben!*

*Lejegyezte:
Kochis Andrea*

Történelmi és egyházi évfordulók

Sem magasság, sem mélység – Könyv a száz éve született Keken Andrásról

Keken András és Hafenschner Károly volt két confirmáló lelkészem Budapesten, a Deák téri templomban. Utóbbit azóta is atyai jóbarátomnak tekinthetem, előbbi azonban nem sokkal később meghalt. Egy bő évtizeddel a confirmációmát követően – 1982-ben került sor lelkésszé szentelésemre. Erre az életemet meghatározó alkalomra Keken András özvegyétől megkaptam confirmáló lelkészem Luther-kabátját. Méltatlan utódként bár, de boldogan viselem szolgálataimon.

A rendszerváltozás idején kötelességemnek éreztem, hogy egy példaértékű személyiség életét és munkásságát – valamint azt a kort, amelyben élt – bemutassam az utókornak. Több tucat interjút készítettem Keken András családtagjaival, egykori munkatársaival és barátaival. Számos olyan dokumentumot – jegyzőkönyvrészletet, levelet, fényképet, korábban titkosnak minősített iratot – is sikerült fellelnem, ami addig nyomtatásban nem jelent meg. A könyv akkor magánkiadásban készült. 2009 decemberében ünnepeltük Keken András születésének 100. évfordulóját. Ebből az alkalomból a Harmat Kiadó „Életutak” sorozatában is megjelentette a könyv 2., némileg módosított kiadását.

Sok olvasó bizonyára azért veszi kezébe ezt a könyvet, mert ismerte Keken Andrásról, és az itt leírtakat össze kívánja vetni saját emlékeivel. Kívánom, hogy sok örömet jelentsen nekik ez az olvasás. Az életregényt azonban elsősorban azokra gondolva írtam, akik személyesen nem ismerték őt. Így szeretném alakját kiemelni az adott történelmi korból és személyiségét jelenidejűvé tenni.

A könyv címe arra utal, hogy „sem magasság, sem mélység” nem választhatta el Isten szeretetétől Keken András evangélikus lelkész. A kiváló képességű teológus taposta a sarat az Alföld végtelen szórványvilágában. Közben feleségével együtt gyermekotthont, árvaházat szervezett, hogy a szerencsétlen sorsú kicsinyeken segítsen. Miután a Deák térre, az „ország templomába” hívták lelkésznek, tömegek hallgatták igehirdetéseit. Amikor pályája a legmagasabbra ívelt, ő akkor is vállalta a mélység szolgálatát: a tomboló terror közepette élete kockáztatásával mentette az üldözött zsidókat. A háború után pedig az egyház autonómiájáért szállt síkra egy ugyancsak lélekölő rendszerben. Hitéért és az igazság érdekében vállalta az ÁVO fogságát, az internálótábort és a legnehezebb fizikai munkát. Nem sokkal az 1956-os forradalom előtt térhetett vissza a lelkészi szolgálatba s Ordass Lajos püspök munkatársaként szolgálta Isten és a haza ügyét. Intellektuális gazdagság, lelki érzékenység, a szenvedők, el-esettek és üldözöttek iránti segítőkészség jellemezte egész életét és szolgálatát.

A könyv ezt az izgalmas életutat mutatja be, közel hetven fényképpel és számos egyháztörténeti jelentőségű szemelvénnel. A második kiadásba bedolgoztam az Állambiztonsági Levéltár immár rendelkezésre álló dokumentumait. A háttérben pedig körvonalazódik az ország 20. századi történelme és feltárulnak az evangélikus egyház újabb kori hősi és szomorú fejezetei. Írásaival, prédikációival, leveleivel maga Keken András is megszólal bizonyágot téve Isten szeretetéről.

A könyv műfaja életregény. Keken András élete olyan regényes volt, hogy ahhoz nem volt szabad hozzátennem semmit. Az események ismertetése közben törekedtem arra, hogy ő maga is megszólaljon: a gimnazista dolgozatban, teológiai előadásban, igehirdetésben, levélben, újságcikkben, feljegyzésben. Dólt betű jelzi Keken András szavait, amelyek olvasása közben nemcsak gazdagodhatunk, hanem

meg is figyelhetjük igehirdetői és előadói stílusának változásait is. Munkásságából két jelentős válogatás már megjelent, ám az itt olvasható írások túlnyomó többsége eddig publikálatlan volt. Külön öröm, hogy a Deák téri gyülekezet – ugyancsak a centenáriumra – CD-n kiadta Keken András tizenhét igehirdetésének, valamint Hafenscher Károlynak a temetésen elmondott prédikációjának hanganyagát. Ez utóbbinak éppen Rm. 8,39 volt az alapigéje: Sem magasság, sem mélység nem választhat el Isten szeretetétől.

A szeretet Istene segítsen minket abban, hogy elődeinkhez méltók maradjunk!

Keken András életregényének írása közben napról napra gazdagodtam felemelő és szívszorító élményekben és Isten szeretetének ismeretében. Szeretném mindezt megosztani az olvasóval, köztük a budaörsi gyülekezet tagjaival is.

dr. Fabiny Tamás
evangélikus püspök

Felhívás

Ebben az évben a május 2-án a 10 órakor kezdődő konfirmációs Istentiszteleten szeretnénk átadni minden eddig megkonfirmált testvérünknek a Konfirmációs Emléklapot. Erre az alkalomra szeretettel várjuk fiatal testvéreinket!

Itt van Isten köztünk...

Már esély sincs...!

Egy láthatatlan könyvbe a Mennyben bekerült egy fiúcska neve, aki itt a Földön látta meg a napvilágot. A neve melletti sor még vagy 2 évig üres maradt és akkor egy újszülött leányka neve került mellé.

Növekedtek, tanultak, egymásról mit sem tudtak, míg egyszer a láthatatlan Kéz úgy vezette őket, hogy összetalálkoztak. Megismerték egymást. Az akkor még egyetemi hallgató Ágoston szíve találkozásuk óta hevesebben dobogott, ha a kedves arcú Hajnalkára gondolt – hát még ha találkoztak is...?!

– Lehet-e ez Isten akarata, hogy az ő szívét ilyen vágyakozás tölti el Hajnalka iránt? Meg kell tudnom. – gondolta Ágoston és térdre ereszkedett, hogy imádságban tanácsot, vezetést kapjon az Úrtól, mert ekkor ő már Isten újjászületett gyermeke volt. Nem restült meg az imádságban. Kitartóan kérte és egy napi igeolvasás közben meg is kapta a megerősítést, a biztatást, a választ, amire várt.

Ha nem is szó szerint így, de ebben a dologban Hajnalka szívében is hasonlóan munkálkodott az Úr, hisz ő is az Úr Jézus megváltott gyermeke volt.

Ágoston a Teológián folytatta és fejezte be tanulmányait és segédlelkészként szolgálati helyet is kapott.

Összeházasodtak és eldőlt a szívükben, hogy külön is, együtt is Isten munkatársai lesznek. Egy év múlva kisleányuk született. Kedves, szép ajándék. Sok örömet kaptak benne. Aztán két év múlva újabb kis élet kopogtatott, akinek megjelenésével bővült a család.

A kis Eliza meglepő gyorsasággal fejlődött, erősödött, beszélt, mint aki nem akar lemaradni a két évvel idősebb nővérkéjétől. A közeli játszótéren félig a homokozó fölé készült egy csúszda. Ez a játékeszköz a kis Elizát állandó vonzásában tartotta.

– Tuzda! Tuzda! Kapaszkodott a kis Eli, hogy tegye fel már valaki!

A lesiklás, a száguldás valami izgalmas, remek érzés. Gyakran még felnőtteknek is.

– Medin! Medin! (megint) Tuzda! Tuzda!

És mindig volt felnőtt vele, aki teljesítette óhaját. De jaj! Mi ez? Puffanás. Sikítás. Eliza kihajolt, megbillent és lezuhant a csúszdáról. Egy tréningruha volt rajta. A felső rész zippzárának húzója kitört a húzó kocsijárból és mint egy kéthegyű villa beledöfött a gyermek állába és kitorpte a fogait.

– Segítség! Orvost hamar! – kiáltott és kapta ölbé az ott álló fiatalasszony a vérző, sikoltó gyermeket.

A helyszínre rohanó szülők orvoshoz, majd rendelő intézetbe rohantak vele, de aki ránézett nem vállalta, nem tudott segíteni.

Kórházba, sebészetre kell vinni! Ez nem elsősegély ügy! – véleményezte egyik-másik orvos. Egyik sem mert felelősséget vállalni egy ilyen veszélyes és szakorvost igénylő feladatban.

A rohanás, az orvos keresése közben teltek az órák, míg végre az egyik kórházban egy orvos beszélt is a szülőkkel. De micsoda szavakat mondott!!

– Tisztában vannak maguk azzal, hogy soha nem lesz foga ennek a gyerekeknek? És pont maguk miatt! A baleset óta ugyanis hat óra telt el. Az első négy órán belül kellett volna megműteni. Akkor talán még lett volna esély, de már semmi esély nincs!!

Különösen szomorú látvány volt a vérző kicsi száj, amelyből úgy kb. másfél milliméternyi izom vagy idegszál tartotta a lógó fogacskákat. A szülőknek figyelniük, vigyázniuk kellett a kis kezekre is, oda ne kapjanak, hogy még nagyobb legyen a baj.

A kis Eliza a kórházban maradt. A doktornő másnap bámulva, fejét ingatva, különös kétkedéssel fogadta a szülőket.

Elmondta, hogy neki nincs joga megműteni a gyermeket, majd csak egy másik kórházból érkező orvosnak. De ő még este két öltéssel összeöltötte a szakadást, hogy addig amíg az orvos megérkezik a fogak legalább a helyükön maradjanak.

– De mondják, tulajdonképpen kicsodák maguk? – és értelmetlen tekintettel, széttárt kezekkel folytatta – Ma reggelre mindent a helyére forradva találtunk! De azért ne nyugodjanak meg, hogy mekkora csoda történt, mert itt minden elhalt és a kis fogak el fognak feketedni! Aztán később, ha kihullnak, akkor majd valami ilyen-olyan pótlást be lehet építeni.

A szülők köszönettel, tisztelettel elbúcsúztak és hazavitték a kis Elizát. A család, a lelki testvérek, sok emberszív érzett együtt a fiatal lelkész családdal és hálát adtak, hogy a gyermek él, fertőzés sem érte, hogy az Úr keze nem rövidült meg, hogy nem tudott volna és nem tudna még segíteni. Várták a hatalmas Isten további beavatkozását.

Nem vártak hiába. A kis fogak soha nem feketedtek meg, hanem fogváltáskor kihullottak és egyszer a kis Eliza Édesapja elé állt:

– Apa! Itt valami izé szúr! Mi az?

Apja megnézte és az az „izé” az új fog volt, és pont a helyén, a megfelelő helyen.

Eliza az Úrtól kapott fogat, amire az orvos azt mondta, hogy esély sincs rá, hogy új fog képződhessen. A teremtő Úrnak elég volt egy pillanat, hisz az esély is az Úr irgalmából születik.

A legnagyobb, legszentebb esély az, hogy mindegyikünk számára van gyógyulás, kimenekülés a pusztulásból a bűneinkért bűnhődött, meghalt, de feltámadott Jézus Krisztus által. Az Atya, a Teremtő Isten előtt csak azért kell számot adnunk, hogy kellett-e nekünk az Ő Szentje, az Egyszülött Fia? Mellőztük vagy befogadtuk? Mit tettünk Vele?

Bárcsak ne szólna hiába a még hangzó ige, csodái és hívása!

Klucsik Jánosné (Vera néni)

Könyvajánló

Jókai Anna: Godot megjött

A sok szereplőt, jellemet felvonultató párbeszédés, szimbólumokban gazdag drámai mű szemléletes, gyakran groteszk rajzolata mai társadalmunknak, ahogy a szerző megfogalmazta a történetek a Közép-európai ember tudatvilágában zajlanak. Örvendetes, hogy az embereket az „Isten-kérdés” még a mai erkölcstelen, morális válságtól szenvedő világunkban is izgatja, a legtöbb emberben a gonosz minden igyekezete ellenére ilyen-olyan kíváncsi vágyakozás rejlik.

Godot ugyan megjön, de nekünk kell beengednünk őt. Ennek kulcsa az ember kezébe adatik. Ezt a kulcsot egyvalaki képes hitelesen megforgatni a zárban, a Krisztus-szimbólumként megjelenő Fiú, ahogy az a jelenések könyvében olvasható: „*Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem*” (Jel 3,20). Az abszurd módon hajléktalan alakjában megjelenő néma Fiút, aki szeretet-szolgálat feliratú szatyrát mindenki felé odanyújtja, sajnos csak nagyon kevesen ismerik fel. A többség megvetően eltaszítja magától a „koldulót”, vagy éppen szánakozva alamizsnát adnak neki, nem ismerik fel, hogy éppen a Fiú akarja odaadni az embereknek a „megoldás kulcsát”. Valóban csak a kissé furcsa, a többiek szemében gyermeteg hívő pár ismeri fel a Krisztus-Fiút, ám szomorú, hogy az örömhír tudói nem tolmácsolják azt a vágyakozó emberek felé.

A tétova emberek végül elszalasztják az ajtó túloldalán már dörömbölő Godot-val való közvetlen találkozást, ugyanis a legtöbben megrettennek attól, hogy az általuk fontosnak tartott dolgokat hátrahagyva, a Fiú által Istennel új életet kezdjenek. „*Vessétek le tehát a régi*

embert, amely a megtévesztő kívánságoktól megromlott előbbi életmódja miatt, újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.” (Ef 4,22).

Az emberek életében a fordulat tehát nem következik be, de a mű végkicsengése mégsem pesszimista, hiszen a Fiú „folytatás” feliratú tábla felállítása mellett továbbra is mentőkötelet tart az embereknek. Még van idő tehát arra, hogy belekapaszkodjunk, és felismerjük amit Krisztus üzen nekünk: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.*” (Jn 14,6)

Fehérné Tölgyesi Ildi

Programok

Április 1. 18 óra

Nagycsütörtöki Istentisztelet

Április 2. 18 óra

Nagypénteki Istentisztelet

Április 4. 4:30 óra

Feltámadási istentisztelet

Április 6. 10 óra

Baba-mama kör

Április 8. 18 óra

Presbiteri gyűlés

Április 8. 17 óra

EBBE

Bp, Üllői út 24.

Április 10. 10 óra

Fiatalfelnőttek alkalma

Április 10. 18 óra

Zákeus kör

Április 20. 10 óra

Baba-mama kör

Április 13. 18 óra

Konfirmációi szülői értekezlet

Április 16.-18.

Szórvány hétvége

Sajógömör és környéke

Április 25. 15 óra

Gyermek, fiatal, felnőtt alkalmak

Sajógömör

Május 1. 10 óra

Fiatalfelnőttek alkalma

Május 1. 15 óra

Konfirmációi vizsga

Május 1. 18 óra

Zákeus kör

Május 2. 10 óra

Konfirmációi istentisztelet

Május 2. 16 óra

Cantate vasárnapi egyházmegyei kórus találkozók

Május 4. 10 óra
Baba-mama kör

Május 6. 18 óra
Presbiteri gyűlés

Május 6. 17 óra
EBBE
Bp, Üllői út 24.

Május 13. 18 óra
Istentisztelet
Mennybemenetel ünnepe

Május 15. 10-16 óra
Egyházkerületi missziós nap
Salgótarján, Sportcsarnok

Május 16. 15 óra
Gyermek, fiatal, felnőtt alkalmak
Sajógömör

Május 18. 10 óra
Baba-mama kör

Június 1. 10 óra
Baba-mama kör

Június 3. 18 óra
Presbiteri gyűlés

Június 5. 10 óra
Fiatal felnőttek alkalma

Június 5. 17 óra
Zákeus kör

Június 10. 17 óra
EBBE
Bp, Üllői út 24.

Június 13. 10 óra
Tanévzáró Istentisztelet

Június 11-15.
Konfirmációs tábor
Balatonmáriafürdő

Június 20. 11 óra
Konfirmációs istentisztelet a budaörsi
gyülekezet szolgálatával
Sajógömör

Június 20 15 óra
Gyermek, fiatal, felnőtt alkalmak
Sajógömör

Június 28.- július 3.
Csendes hét a Budai-Pesti egyházmegye
szervezésében
Piliscsaba

Rendszeres alkalmak

Istentisztelet Budaörsön minden vasár-
nap 10 óra

Gyermek Bibliakör az Istentisztelet alatt
Istentisztelet Törökbálinton a hónap első
vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Biatorbágyon a hónap má-

sodik vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Herceghalmon a hónap

harmadik vasárnapján 15-kor.

Bibliaóra szerdán, 18-kor.

Kisifi pénteken, 17-kor.

Nagyifi pénteken, 19-kor.

Budaörsi Evangélikus Hírlevél
a Budaörsi Evangélikus Gyülekezet lapja
Felelős kiadó: Endreffy Géza, lelkész
Felelős szerkesztő: Kochis Andrea
Tördelő szerkesztő: Kochis Pál Zoltán
Sokszorosítás: Unk János